YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
10 päivänä heinäkuuta 1984 *

Asiassa 42/83,

jonka Østre Landsret on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Dansk Denkavit ApS

vastaan

Ministeriet for skatter og afgifter

ennakkoratkaisun jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin (77/388/ETY) ja ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti A. J. Mackenzie Stuart, jaostojen puheenjohtajat T. Koopmans, K. Bahlmann ja Y. Galmot sekä tuomarit P. Pescatore, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due ja C. Kakouris,

julkisasiamies: G. F. Mancini,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Østre Landsret on esittänyt 2.3.1983 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 17.3.1983, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla useita ennakkoratkaisukysymyksiä ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklan ja jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1, jäljempänä kuudes direktiivi) tulkinnasta sen arvioimiseksi, onko Tanskan arvonlisäverolainsäädäntö yhteensoveltuva näiden määräysten ja säännösten kanssa.

2 Kysymykset on esitetty asiassa, jonka asianosaiset ovat Tanskan verohallinto ja Dansk Denkavit Aps -niminen yhtiö, joka on rekisteröity maahantuoja ja joka siten maksaa maahantuonnista kannettavaa arvonlisäveroa ammattimaisesti toimiviin maahantuojiin sovellettavien kansallisten säännösten mukaisesti.

3 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä käy ilmi, että Tanskan arvonlisäverolain, jonka konsolidoitu teksti on julkaistu 1.7.1982 numerolla 369, 29 pykälän mukaan maahantuonnista kannettava arvonlisävero suoritetaan, kun tavarat tuodaan maahan. Arvonlisävero lasketaan tullilain 8 luvussa olevien sääntöjen mukaisesti (69–95 pykälä). Tullilain, jonka konsolidoitu teksti on julkaistu 15.12.1982 numerolla 659, 85 pykälässä säädetään, että lain 82 pykälän mukaisesti rekisteröityjen vastaanottajien voittoa tuottavaan tarkoitukseen tuomien tavaroiden osalta kulutusverojen tilityskausi on yksi kuukausi. Tilityskauden aikana tullattujen tavaroiden kulutusvero on maksettava tullihallinnolle tilityskautta seuraavan kuukauden loppuun mennessä.

4 Valtionsisäisten liiketoimien osalta arvonlisäverovelvollisten yritysten on ilmoitettava mainitun arvonlisäverolain 20 pykälän 1 momentin mukaisesti viranomaisille yrityksen tuotantopanoksiin sisältyvien ja myynneistä suoritettavien verojen määrä kultakin verokaudelta, joka 20 pykälän 2 momentin mukaan yleensä on neljännesvuosi. Lain 22 pykälässä säädetään, että tuotantopanoksiin sisältyvien ja myynneistä suoritettavien verojen välisen erotuksen perusteella määräytyvä verokauden verosaatava (suoritettava nettovero) syntyy kuukauden kuluttua verokauden päättymisestä ja että se on maksettava viimeistään 20 päivää tämän jälkeen.

5 Ennakkoratkaisupyyntöä koskevan päätöksen mukaan edellä mainitut säännökset osoittavat, että kun kyseessä on kotimaisesta liiketoimesta suoritettava arvonlisävero, yrityksille myönnetään keskimäärin kahden ja puolen kuukauden maksuaika, jota pidennetään kahdellakymmenellä päivällä kotimaassa myydyn tavaran toimituksesta tai laskutuksesta lukien. Maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron keskimääräinen maksuaika on puolitoista kuukautta maahan tuodun tavaran tullauksesta.

6 Todettuaan tämän eron Dansk Denkavit pyysi pääasian vastaajana olevalta ministeriöltä lupaa suorittaa maahantuonnista kannettava arvonlisävero noudattaen samaa tilityskautta ja samaa maksuaikaa kuin kotimaisista liiketoimista kannettavan arvonlisäveron maksamiseen velvolliset. Esillä olevan pääasian aiheena on tämän pyynnön hylkääminen 27.7.1981 tehdyllä päätöksellä sen perusteella, että Tanskan kansallisen lainsäädännön mukaan niin ei voida tehdä.

7 Pääasian käsittelyn yhteydessä Dansk Denkavit -yhtiö on asettanut kyseenalaiseksi Tanskan lainsäädännön yhteensoveltuvuuden yhteisön oikeuden kanssa ja väitti, että erilaisten tilityskausien ja maksuaikojen asettaminen kotimaisista liiketoimista ja maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle on kuudennen direktiivin vastaista, koska direktiivin säännöksiä ei voida tulkita niin, että niissä vaaditaan tai sallitaan kyseisten määräaikojen välisiä eroja.

8 Lisäksi Dansk Denkavit on esittänyt, että jos direktiivin säännöksissä sallitaan tällaiset erot, niitä on pidettävä pätemättöminä sen perusteella, että ne ovat yhteensoveltumattomat ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklan määräysten kanssa, sillä kyseessä olevat määräaikojen väliset erot johtavat siihen, että nämä verot tosiasiallisesti rasittavat kyseessä olevia tavaroita eri tavalla koroista johtuvien taloudellisten vaikutusten vuoksi.

9 Tanskan veroministeriö on esittänyt kansallisessa tuomioistuimessa, että voimassa oleva kansallinen lainsäädäntö on direktiivin ja perustamissopimuksen 95 artiklan mukainen. Ministeriö katsoo, että direktiivissä otetaan huomioon verot, jotka ovat erilaisia luonteensa perusteella ja niiden tuotteiden markkinointivaiheen perusteella, joista ne kannetaan, ja että siinä näin ollen sallitaan erilaiset määräajat kotimaisesta liiketoimesta ja maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle.

10 Kyseessä olevien yhteisön oikeuden määräysten ja säännösten erilaisten tulkintojen välisen ristiriidan ratkaisemiseksi Østre Landsret on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kysymykset:

"1. Onko jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annettua kuudetta neuvoston direktiiviä (77/388/ETY) ja erityisesti sen 10, 22 ja 23 artiklaa tulkittava siten, että jäsenvaltiota kielletään asettamasta toisesta jäsenvaltiosta maahantuoduista tavaroista kannettavalle arvonlisäverolle (maahantuonnista kannettava arvonlisävero) tilityskausia ja maksuaikoja, jotka ovat direktiivin 22 artiklan 4 kohdassa esitettyjen määräaikojen mukaiset mutta joista seuraa, että rekisteröidyille tuojille myönnetään keskimäärin lyhyempi maksuaika suorittaa vero viranomaisille kuin samassa jäsenvaltiossa rekisteröidylle yrityksille, myös tuontiyrityksille, yleensä myönnettävä keskimääräinen maksuaika suorittaa viranomaisille kokonaisliikevaihdosta kannettavan arvonlisäveron nettomäärä (suoritettava nettovero)?

2. Mikä merkitys on ensimmäiseen kysymykseen annettavan vastauksen kannalta sillä, että voidaan katsoa, että kyseessä olevissa maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron tilittämistä ja maksamista koskevissa kansallisissa säännöksissä maahantuojille myönnetään keskimääräinen maksuaika, joka kohtuullisella tavalla vastaa sellaisen arvonlisäverollisen ostohinnan maksuaikaa, jonka saman kauppaportaan ostajat keskimäärin saavat hankkijoiltaan ostaessaan kyseessä olevassa jäsenvaltiossa tuotettuja tavaroita?

3. Onko ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklaa tulkittava siten, että sen määräykset estävät jäsenvaltiota asettamasta maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle tilityskausia ja maksuaikoja kysymyksissä 1 ja 2 esitetyin edellytyksin?

4. Seuraako kysymykseen 3 annettavasta myöntävästä vastauksesta, että 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin (77/388/ETY) säännöksiä on esillä olevassa asiassa pidettävä pätemättöminä tanskalaisessa tuomioistuimessa tehtävän päätöksen kannalta ja jos näin on, missä laajuudessa?"

Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä

11 Esitettyihin kysymyksiin annettavan vastauksen kannalta on tarpeen käsitellä lyhyesti liikevaihtoverojärjestelmään sisältyvän yhteisen arvonlisäverojärjestelmän tunnusmerkit, joilla on merkitystä esillä olevassa asiassa.

12 Yhteinen järjestelmä otettiin käyttöön perustamissopimuksen 99 ja 100 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetulla ensimmäisellä neuvoston direktiivillä 67/227/ETY (EYVL, s. 1301). Direktiiviä on täydennetty samana päivänä annetulla toisella neuvoston direktiivillä 67/228/ETY, joka on korvattu edellä mainitulla kuudennella direktiivillä.

13 Ensimmäisen direktiivin 2 artiklan mukaan yhteisen järjestelmän pääperiaatteena on se, että tavaroista ja palveluista kannetaan vähittäiskauppavaiheen päättymiseen saakka yleistä kulutusveroa, joka on suorassa suhteessa tavaroiden ja palvelujen hintoihin, riippumatta verotusvaihetta edeltävissä tuotanto- ja jakeluportaissa suoritettujen liiketoimien lukumäärästä. Jokaisesta liiketoimesta on kuitenkin suoritettava arvonlisäveroa ainoastaan määrä, josta on vähennetty hintatekijöistä välittömästi maksetun arvonlisäveron määrä. Vähennysjärjestelmää on muutettu kuudennen direktiivin 17 artiklan 2 kohdassa siten, että ainoastaan verovelvollisilla on oikeus vähentää niiden maksettavaksi tulevasta arvonlisäverosta se arvonlisävero, joka on jo aiemmin maksettu niiden tuotantopanoksista.

14 Tähän yleiseen yhteyteen liittyy kuudennen direktiivin 2 artikla, jonka mukaan arvonlisäveroa on kannettava "verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta ja palvelujen suorituksesta" (1 alakohta) ja "tavaroiden maahantuonnista" (2 alakohta). Direktiivin 5 artiklan määritelmän mukaan "tavaroiden luovutuksella" tarkoitetaan "aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa" ja "tavaroiden maahantuonnilla" tarkoitetaan 7 artiklan määritelmän mukaan "tavaran saapumista – – maan alueelle".

15 Kuudennessa direktiivissä yhdenmukaistetaan myös käsitteet "verotettava tapahtuma" ja "verosaatavan syntyminen", jotka jäsenvaltion sisäisessä arvonlisäverojärjestelmässä toteutuvat 10 artiklan 2 kohdan mukaan "silloin, kun tavara luovutetaan tai palvelu suoritetaan" ja maahantuonnissa ne toteutuvat saman artiklan 3 kohdan mukaan "sillä hetkellä, jolloin tavara saapuu – – maan alueelle".

16 Verovelvollisten velvollisuuksista kotimaisista liiketoimista suoritettavan arvonlisäveron verokausien, tilityskausien ja maksuaikojen osalta säädetään kuudennen direktiivin 22 artiklan 4 ja 5 kohdassa seuraavaa:

"Verovelvollisen on tehtävä ilmoitus jäsenvaltion vahvistamassa määräajassa. Määräaika ei saa olla pitempi kuin kaksi kuukautta kunkin verokauden

päättymisestä. Jäsenvaltiot voivat vahvistaa verokauden kuukaudeksi, kahdeksi kuukaudeksi tai kolmeksi kuukaudeksi. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin vahvistaa eri pituisia kausia, jotka eivät kuitenkaan saa olla yhtä vuotta pitempiä."

– –

Lisäksi säädetään seuraavaa:

"Verovelvollisen on maksettava arvonlisäveron nettomäärä ilmoituksen tekemisen yhteydessä. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin asettaa maksun suoritukselle eri määräpäivän tai vaatia väliaikaisen ennakkomaksun."

17 Tuonnista kannettavan arvonlisäveron osalta säädetään kuudennen direktiivin 23 artiklassa seuraavaa:

"Maahantuotujen tavaroiden osalta jäsenvaltioiden on säädettävä ilmoituksen tekemistä ja siihen perustuvaa maksua koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

Jäsenvaltiot voivat erityisesti määrätä, että verovelvollisten tai veronmaksuvelvollisten taikka tiettyjen verovelvollisten tai veronmaksuvelvollisryhmien suorittamasta tavaroiden tuonnista kannettavaa arvonlisäveroa ei tarvitse maksaa tuontihetkenä, jos arvonlisävero on mainittu sellaiseksi 22 artiklan 4 kohdan mukaisesti tehtävässä ilmoituksessa."

Ensimmäinen kysymys

18 Ensimmäisellä kysymyksellään Østre Landsret haluaa tietää, sallitaanko kuudennen direktiivin säännösten rajoissa se, että kansallisessa lainsäädännössä asetetaan suoritettavan veron tilityskausien ja maksuaikojen osalta erilaiset määräajat kotimaisista liiketoimista ja maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle.

19 Kuten kuudennen direktiivin 22 artiklan 4 ja 5 kohdan sekä 23 artiklan edellä esitetyt säännökset osoittavat, rajat, joissa jäsenvaltiot voivat lainsäädäntövaltansa nojalla asettaa määräaikoja verotettavan tapahtuman toteutumisesta veron maksamiseen, vahvistetaan eri tavoin kotimaisista liiketoimista ja maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle. Siten näiden säännösten tai kuudennen direktiivin muiden säännösten perusteella ei voida todeta, että kuudennessa direktiivissä edellytetään kyseisten määräaikojen yhdenmukai-

suutta tai erilaisuutta kansallisessa lainsäädännössä. Jäsenvaltiot saavat päinvastoin vapaasti määrittää määräaikoja koskevat yksityiskohdat direktiivissä asetetuissa rajoissa.

20 Edellä esitetystä seuraa, että direktiivin säännöksissä ei kielletä jäsenvaltioita asettamasta maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle tilityskausia ja maksuaikoja, jotka ovat erilaiset kuin sisäisessä järjestelmässä suoritettavan nettoveron maksuun sovellettavat vastaavat määräajat.

Toinen kysymys

21 Ottaen huomioon ensimmäiseen kysymykseen annettu vastaus Østre Landsretin esittämään toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Kolmas kysymys

22 Kolmannessa kysymyksessä kansallinen tuomioistuin pyytää ratkaisemaan, kielletäänkö ETY:n perustamissopimuksen 95 artiklassa erilaisten määräaikojen asettaminen edellä mainituille tilityskausille ja maksuajoille sen estämättä, mitä kuudennessa direktiivissä säädetään.

23 Pääasian kantaja arvioi, että tällainen erilainen kohtelu on perustamissopimuksen 95 artiklan vastaista, sillä kyseisten määräaikojen välinen ero johtaa kotimaisten tuotteiden suosimiseen erityisesti, koska maksuajat ovat pitemmät sisäisen järjestelmän alaisille myyjille siten, että myyjät saavat kyseisen ajan kuluessa käyttöönsä veron määrää vastaavat varat, mikä antaa myyjille korkoedun ja siten mahdollisuuden alentaa tuotteidensa myyntihintoja.

24 Lisäksi pääasian kantaja väittää, että kotimaisia tuotteita suositaan myös siten, että arvonlisäveron pääperiaatteiden mukaisesti kotimaista tuotetta verotetaan tosiasiallisesti vasta silloin, kun tuote luovutetaan kuluttajalle, koska siihen hetkeen saakka verotusketjun jokaisen myyjän valtiolle suorittama arvonlisävero korvataan samanaikaisesti verovelvollisen ostajan tekemällä vähennyksellä, kun taas maahantuonnista kannettava arvonlisävero on suoritettava keskimäärin 45 päivän kuluessa, vaikka vähennys tehdään vasta kun maahantuoja suorittaa nettoveron, jonka maksamista varten hänellä on aikaa keskimäärin 95 päivää. Pääasian kantaja toteaa lopuksi, että tuotteen maahantuonnista kannettavasta arvonlisäverosta on maksettava korkoa keskimäärin 50 päivän ajalta, kun taas kotimaiselle tuotteelle ei aseteta mitään vastaavaa rasitetta.

25 Tanskan hallitus toteaa, että ratkaiseva peruste yhteensoveltuvuudelle perustamissopimuksen 95 artiklan kanssa on kunkin veron tosiasiallinen vaikutus kotimaisiin ja maahan tuotuihin tuotteisiin silloin, kun kummatkin tuoteryhmät ovat kyseessä olevaan liiketoimeen nähden toisiinsa rinnastettavassa tilanteessa. Näin ei kuitenkaan ole kotimaisista liiketoimista ja maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron osalta, sillä maahantuonnista kannettavalla arvonlisäverolla, joka on yhteisön oikeuden nykyvaiheessa tarpeellinen tasausmaksu, ei ole vastinetta jäsenvaltion sisäisessä järjestelmässä, erityisesti ottaen huomioon, että ostaja on velvollinen maksamaan arvonlisäveron valtiolle ja että vero lasketaan tavaran täydestä myyntiarvosta. Tanskan hallituksen mukaan on tilanne maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron osalta sikäli erityinen, että vaikka se sinänsä on osa valtion sisäistä verotusjärjestelmää, ei vastaavaa sisäisen järjestelmän alaista kotimaista liiketoimea kuitenkaan ole, koska maahantuonnista kannettava arvonlisävero liittyy rajan ylitykseen.

26 Komission mukaan perustamissopimuksen 95 artiklaa ei voida soveltaa esillä olevassa asiassa, koska kotimaisista liiketoimista ja maahantuonnista kannettava arvonlisävero eivät koske samaa kauppaporrasta, koska kunkin jäsenvaltion sisäisen järjestelmän alaiset liiketoimet koskevat myyntiä, kun sitä vastoin maahantuonnissa ne kohdistuvat ostoihin ja koska verot lisäksi ovat taloudellisista syistä erilaiset useassa suhteessa niin, että kummankin tilanteen vertaaminen on arveluttavaa tai jopa mahdotonta 95 artiklan oikean soveltamisen kannalta.

27 On syytä todeta, että kuudennessa direktiivissä säädetty kansallisen verolainsäädännön osittainen yhdenmukaistaminen ei estä perustamissopimuksen 95 artiklan soveltamista.

28 Lisäksi on todettava, että perustamissopimuksen järjestelmässä 95 artiklan määräyksillä pyritään yhdessä tullien ja vaikutukseltaan vastaavien maksujen poistamista koskevien määräysten kanssa turvaamaan tavanomaisilla kilpailun edellytyksillä tapahtuva tavaroiden vapaa liikkuvuus yhteisön alueella siten, että poistetaan kaikki suojelun muodot, jotka saattavat aiheutua syrjivien sisäisten verojen ja maksujen soveltamisesta muista jäsenvaltioista tuotuihin tuotteisiin.

29 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 95 artikla perustuu olennaisilta osiltaan siihen, että maahantuoduille tuotteille määrättyjä sisäisiä veroja ja maksuja verrataan samanlaisille kotimaisille tuotteille välittömästi tai välillisesti määrättyihin sisäisiin

veroihin ja maksuihin. Kyseisen määräyksen oikean soveltamisen varmistamiseksi on näitä tuotteita verotuksen kannalta verrattaessa otettava huomioon tuotannon tai kaupankäynnin jokaisessa vaiheessa verokanta, veron määräytymisperuste ja sen kantamista koskevat säännöt.

30 Siten on mahdollista, että kansallisessa lainsäädännössä säädetyt erilaiset määräajat veroille, jotka kannetaan maahantuonnista ja kotimaisista liiketoimista, voivat tietyin edellytyksin olla perustamissopimuksen 95 artiklan määräysten vastaiset, kuten yhteisöjen tuomioistuin totesi 27.2.1980 antamassaan tuomiossa (asia 55/79, komissio v. Irlanti, Kok. 1980, s. 481).

31 Kotimaisten liiketoimien osalta kuudennen direktiivin 22 artiklan 4 kohdassa säädetään niin kutsutun verokauden käyttöön ottamisesta, jonka perusteella verovelvollisen maksettava nettovero määräytyy ottaen huomioon kyseessä olevan kauden aikana arvonlisäverojärjestelmän alaiset liiketoimet, joita on usein lukuisia. Kunkin verokauden päätyttyä verovelvollisilla on lisäksi määräaika, jonka kuluessa niiden on tehtävä ilmoituksensa, sekä varsinainen maksuaika. Verokausia ei kuitenkaan voida rinnastaa näihin verojen kantamiselle tai maksamiselle asetettuihin määräaikoihin, vaan ne muodostavat yksinomaan viitekauden verovelvollisten verotuksellisen nettotilanteen laskemista varten.

32 Maahan tuotujen tuotteiden asemaa ei siten voida verokausien osalta rinnastaa sellaisten tuotteiden asemaan, joihin sovelletaan jäsenvaltion sisäistä järjestelmää, koska ne ovat verotuksellisesti nettotilanteessa jo tuontihetkellä.

33 On katsottava, että verokausia ei tarvitse ottaa huomioon yhteisön oikeuden tässä kehitysvaiheessa, kun verrataan maahantuonnille ja kotimaisille liiketoimille myönnettäviä maksuaikoja ja veron kantamiselle asetettuja määräaikoja.

34 Esitettyyn kysymykseen on siten vastattava, että se, että kansallisen lainsäädännön mukaan veroihin, jotka kannetaan maahantuonnista, sovelletaan eri määräaikoja kuin veroihin, jotka kannetaan kotimaisista liiketoimista, voi tietyin edellytyksin olla perustamissopimuksen 95 artiklan määräysten vastaista. Verokausia, joita sisäisessä järjestelmässä käytetään viitekausina kunkin verovelvollisen verotuksellisen nettotilanteen laskemiseksi, ei kuitenkaan yhteisön oikeuden tässä kehitysvaiheessa oteta huomioon verrattaessa maksuaikoja. Tämän vuoksi kansallisen tuomioistuimen kuvaileman säädöksen ei voida katsoa olevan perustamissopimuksen 95 artiklassa tarkoitetulla tavalla syrjivä.

Neljäs kysymys

35 Ottaen huomioon kolmanteen kysymykseen annettu vastaus ei Østre Landsretin esittämään neljänteen kysymykseen ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

36 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Østre Landsretin 2.3.1983 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) **Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY säännöksissä ei kielletä jäsenvaltioita asettamasta maahantuonnista kannettavalle arvonlisäverolle tilityskausia ja maksuaikoja, jotka ovat erilaiset kuin sisäisessä järjestelmässä suoritettavan nettoveron maksuun sovellettavat vastaavat määräajat.**

2) **Se, että kansallisen lainsäädännön mukaan veroihin, jotka kannetaan maahantuonnista, sovelletaan eri määräaikoja kuin veroihin, jotka kannetaan kotimaisista liiketoimista, voi tietyin edellytyksin olla perustamissopimuksen 95 artiklan määräysten vastaista. Verokausia, joita sisäisessä järjestelmässä käytetään viitekausina kunkin verovelvollisen verotuksellisen nettotilanteen laskemiseksi, ei kuitenkaan yhteisön oikeuden tässä kehitysvaiheessa oteta huomioon verrattaessa maksuaikoja.**

Tämän vuoksi kansallisen tuomioistuimen kuvaileman säädöksen ei voida katsoa olevan perustamissopimuksen 95 artiklassa tarkoitetulla tavalla syrjivä.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann Galmot

Pescatore O'Keeffe Bosco Due Kakouris

Julistettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 1984.

D. Louterman
määrätty kirjaaja
hallintovirkamies

A. J. Mackenzie Stuart
presidentti